

پیاویك باسی خۆی دهكات دهلیت: چووم بۆ گهشتیک، گهشته که به کهشتی ته نجام ده درا، ئیتر قهدهری خوا له ناو ده ریادا کهشتیه که مان تیک شکا و نقوم بوو، به لām له بهر ته وهی من مه له م ده زانی توانیم خۆم بگه یه مه که نار ده ریاکه، ئیتر ته و شوینه شوینیکی زۆر چۆل بوو که سم تیدا نه بیینی، بۆیه ده ستم کرد به کۆکردنه وهی دارو دره خت و هه رچه ئنبی توانیم خانوویک درووست بکه م له دار، وه ماوه یه که له وی مامه وه، زۆر دلته نگ و غه مبار بووم، هه رچه ند جار که شتی نزیک ده بوویه وه له وی هاوارم ده کردو بانگم ده کرد به لām که س هه سستی به من نه ده کرد، تا رۆژیکیان گه رام بۆ ته وهی هه ندی خۆراک بۆخۆم په ییدا بکه م تا وه کو له و برسیه تیه رزگارم بی، تا هاته وه بینیم خانووه که م ناگری تیبه ربووه زۆر غه مبار بووم، له دلی خۆمدا گوتم: خواجه گیان! بۆخۆت ده زانی من لی ره دا ته نها ته و خانووه م شک ده برد چه ند رۆژیک خه ریکی بووم تا له چیلکه دار توانیم درووستی بکه م، ئیستاش بۆ خۆت حالی من ده بیینی، چۆن وات کرد که خانووه که م بسوتی؟! ئا له و کاته دا بینیم وا که شتی هه که ده ریاکه وه به ره و پرووی من دی، ئیتر ته واو بۆ لای من هاتن تا نزیک بوونه وه بانگیان لی کردم و زانیم که نه جاتم بوو، ئیتر دوا ی ته وهی که سواری که شتی هه که بووم، له که سانی ناو که شتی هه که م پرسی چۆن زانیتان من لی ره م؟ گو تیان: ئیمه بینیمان ناگریک لی ره هه یه بۆیه گوتمان ته وه که سیکه ته و ناگری کردۆته وه وه ک ئاماژه یه که بۆ ته وهی به فریای که وین و رزگاری بکه یین، ئیتر که ته وه م بیست زۆر په شیمان بوومه وه، له و خه یالانه ی که پیشتر به دلّم دا هاتن، دوا ی سووتانی خانووه که م، سو جدی شوکرم بردو زۆر سوپاسی خوا ی پهروه ردگارم کرد له سه ر ته وهی که وای کرد خانووه که م بسوتی، خوا ی پهروه ردگار بۆ خۆی فه رموویه تی: ﴿وَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ﴾ (البقره، من له دلی خۆم ته و سووتانه م چه ند پی ناخۆش بوو، به لām نه مزانی حی که مه تی پهروه ردگار له وه دایه به و شیویه نه بی نادۆزیمه وه.